

Още въ 1856 г., при първото повдигане на въпроса следъ издаването на Хатихумаюна, той разпраща отъ Букурещъ (5 ноемврий) едно „окръжно писмо до сънародниците“, въ което порицава гръцкото духовенство, задето е „унищожило патриаршеския тронъ въ България“, припомня толкова оплаквания противъ архиерейскитѣ данъци и архиерейскитѣ пороци, припомня и това, какъ тъкмо поради зависимостъта си отъ гръцката патриаршия ние сме изпаднали духовно и политически, и настоява „да обмислимъ всички този въпросъ най-сериозно“, за да излѣземъ „за винаги отъ това позорно положение“. На 8 юний 1857 г. Селимински е билъ поканенъ писмено отъ виднитѣ българи въ Букурещъ (Мустаковъ, Бакалоглу, Г. Атанасовичъ и Хр. Георгиевъ) да замине като делегатъ отъ тѣхна страна за българското събрание въ Цариградъ, свикано да се занимае съ черковния въпросъ. Все тогава Хр. Георгиевъ пише Найдень Герову: „За госп. Селимински тука решихме да му теглимъ харчѣта и да го проводимъ въ Цариградъ, за да помага тамо нашитѣ, догде се наредятъ владишкитѣ работи . . . Г-нъ Селимински никакъ не го мързи да пише, та па и доста мрази гръцкитѣ владици, както достигна и всички да ги намразимъ . . . Забележете защо Г. Шулепниковъ прие Селимински подъ покровителство руско, че сега може да отиде и съ пашпортъ руски въ Цариградъ“. А Найдень Геровъ отговаря отъ Пловдивъ: „За г-на Селимински твърде добре сте сторили, гдето сте нагласили да го пратите въ Цариградъ, да се намира тамъ за нашитѣ черковни работи . . . Г-нъ Селимински нѣма да изгуби нищо, ако иде въ Цариградъ, защо всичкитѣ наши въ Балъ-капанъ-ханъ се обричатъ да го иматъ за лѣкаръ, и това е доста за него“.

Но Селимински не скланя тѣй лесно да замине за Цариградъ, както се вижда отъ писмото му до ония българи въ Букурещъ отъ 11 юлий 1857. Той повдига, именно, въпроса, може ли като частно лице „да се намиса въ народнитѣ въпроси“, щомъ законитѣ и обичаитѣ запрещаваха това, взимайки този родъ лица за бунтовници и смутители на духоветѣ. „До сега има случаи, гдето нашитѣ сж защищавали общественото благо на основание на справедливитѣ си искания, но като частни лица положително не сж имали нѣкакъвъ успѣхъ,